

Arrest

nr. 152 435 van 14 september 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 1 december 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 oktober 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 juni 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 september 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. FRERE en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en een soennitische Pashtun van origine te zijn, afkomstig uit Qelagho dorp in Khogyani district (provincie Nangarhar). U bent 16 jaar en dus minderjarig. U verklaart dat uw vader tijdens het regime van Najib een generaal was van de soldaten en een bestuurder van een tank. Hij zou nadien een talib zijn geworden. U verklaart dat hij op een bepaald moment is gestopt met de taliban. Nadien zou uw vader twee dreigbrieven hebben ontvangen. U verklaart dat uw naam ook hierin stond vermeld. Op een dag, ongeveer 2,5 jaar voor uw vertrek, zou uw vader zijn verdwenen. U verklaart dat hij naar buiten is gegaan en niet meer naar huis is gekomen. 1 à 2 maanden na zijn verdwijning zou er een aanval zijn gepleegd op uw huis. U verklaart dat onbekende mensen uw huis beschoten hebben en dat uw oom heeft teruggeschoten. Uw moeder en oom zouden na deze aanval hebben besloten dat u moest vluchten, omdat uw naam ook in de dreigbrieven stond

vermeld. U woonde na deze aanval met uw familie in het huis van uw oom in uw eigen dorp. U verklaart dat uw oom jullie gronden verkocht en dat hij daarmee uw reis kon betalen. Het duurde 20 à 25 dagen om uw reis voor te bereiden.

U stelt te zijn vertrokken vanaf uw eigen huis en in totaal 9 maanden onderweg te zijn geweest. U reisde via Jalalabad en Kabul naar Nemroz. Daar stak u de grens over naar Iran. Vervolgens reisde u via Turkije naar Griekenland. U vluchtte naar Italië en naar Frankrijk waar u via Calais naar Londen (Groot-Brittannië) probeerde te gaan. Uiteindelijk reisde u verder naar België waar u op 7 april 2013 bent binnengekomen en op 8 april 2013 een asielaanvraag indiende.

Ter staving van uw identiteit en/of asielaanvraag, legt u de volgende documenten neer: uw taskara, de taskara van uw vader, een document van uw vader over zijn verleden als soldaat en twee dreigbrieven. Tijdens uw tweede gehoor legt uw voogd een map met algemene informatie over de situatie in Afghanistan en een nota in verband met uw sociale en mogelijke psychologische problemen neer.

B. Motivering

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt. Op een asielzoeker rust de verplichting om van bij aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. De medewerkingsplicht vereist dus van u dat u correcte verklaringen aflegt en waar mogelijk documenten voorlegt met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielverzoeken, reisroutes en reisdocumenten. Niettegenstaande u bij de aanvang van uw gehoor uitdrukkelijk gewezen werd op de medewerkingsplicht die op uw schouders rust (zie gehoorverslag CGVS 23/09/2014, p. 2 en 3), blijkt uit het geheel van de door u afgelegde verklaringen en de door u voorgelegde stukken duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze plicht tot medewerking.

Er werd immers vastgesteld dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw beweerde verblijf in Afghanistan. Dit is nochtans belangrijk voor de inschatting van uw vrees voor vervolging en uw nood aan subsidiaire bescherming. Het belang duidelijkheid te verschaffen over uw feitelijke herkomst en uw eerdere verblijfplaatsen kan niet genoeg benadrukt worden. De werkelijke streek van herkomst is van essentieel belang voor het onderzoek van de nood aan internationale bescherming. Het is immers de streek van feitelijke herkomst in functie waarvan de vrees voor vervolging en het risico op ernstige schade zal onderzocht worden. Indien doorheen het onderzoek van het dossier moet worden vastgesteld dat een asielzoeker geen zicht biedt op zijn reële verblijfssituatie of regio van herkomst, dient te worden besloten dat de asielmotieven, die zich er zouden hebben voorgedaan, niet aangetoond worden. Een asielzoeker die over zijn eerdere verblijfplaatsen ongeloofwaardige verklaringen aflegt en daardoor het voor de asielinstanties onmogelijk maakt vast te stellen dat hij ook werkelijk afkomstig is uit een streek waar er een risico op ernstige schade bestaat en of hij niet de mogelijkheid heeft zich in een streek te vestigen waar geen zo een risico bestaat, maakt bovendien niet aannemelijk dat hij nood heeft aan subsidiaire bescherming.

In casu werd vastgesteld dat u niet aannemelijk hebt gemaakt afkomstig te zijn uit Khogyani district in de provincie Nangarhar. Niet alleen uw algemene kennis over Afghanistan is zeer gebrekkig, ook kennis over uw eigen regio is ondermaats. Hierdoor kunnen er ernstige vragen worden gesteld bij uw oprechtheid over uw (recente) afkomst uit Afghanistan. U hebt alleszins niet aannemelijk gemaakt uit Khogyani district afkomstig te zijn. Het is eerst en vooral zeer merkwaardig dat u geen enkel idee hebt wanneer u uit Afghanistan bent vertrokken. U hebt geen enkel idee in welke maand of zelfs in welk seizoen dit was. Het enige wat u hierover kunt zeggen is dat het niet zo koud en niet zo warm was. Er werden u echter voldoende kansen gegeven om hierop een duidelijk antwoord te formuleren. Zo werd u bijvoorbeeld gevraagd of dit dan aan het einde van de winter was of aan het begin van de zomer. U antwoordt echter steeds met ontkennende vragen (gehoorverslag CGVS, 23 september 2013, p. 5). U verklaart de Afghaanse kalender niet te kunnen gebruiken, maar de maanden wel bij naam te kennen, maar niet juist. Wanneer u gevraagd wordt om te vertellen welke maanden u zich herinnert, verklaart u de namen te zijn vergeten, omdat u hier andere hebt geleerd. Op het moment dat deze vraag aan u werd gesteld, was u nochtans nog maar 5 maanden in België en was u slechts 9 maanden onderweg geweest (gehoorverslag CGVS, 23 september 2013, p. 4). Zelfs indien rekening wordt gehouden met uw jonge leeftijd, dan nog kan er worden verwacht dat u meer weet over deze elementaire zaken. U kunt zich zelfs de eerste maand niet herinneren. Plots verklaart u de maanden Asad en Sunbula te kennen, maar verder weet u helemaal niets (gehoorverslag CGVS, 23 september 2013, p. 5). Dit is echter zeer bevreemdend aangezien u 4 jaar naar school bent geweest. Het zou logisch zijn dat u de Afghaanse kalender kunt gebruiken (gehoorverslag CGVS, 23 september 2013, p. 7). U weet echter wel te vertellen dat u 2 of 2,5 maand vakantie hebt in de koude periode, maar de

namen van die maanden kent u niet (gehoorverslag CGVS, 23 september 2013, p. 9). Wanneer u gevraagd wordt om te vertellen wat je allemaal ziet en waar je overal voorbij komt wanneer je van uw dorp naar uw school gaat, somt u kort alle dorpen op. U slaagt er echter niet in om bijkomende informatie te geven over wat je allemaal ziet onderweg (gehoorverslag CGVS, 23 september 2013, p. 6). Deze vraag polst echter naar uw dagelijkse bezigheden in Afghanistan. Er kan dan ook verwacht worden dat u meer kunt vertellen hierover. Een opsomming van de dorpen vanaf uw dorp tot aan de bazaar waar uw school gelegen is, kan gemakkelijk worden ingestudeerd. Uw verklaringen hierover zijn geenszins spontaan. Dat kan echter wel verwacht worden van een jongen die 4 jaar lang deze route naar school volgde en verder op geen enkele andere plaats zou zijn geweest (gehoorverslag CGVS, 23 september 2013, p. 7). Wanneer u gevraagd wordt naar uw bezigheden overdag nadat u stopte met school 2,5 jaar voor uw vertrek, kunt u hier helemaal geen antwoord op formuleren. Er werd u tot 5 keer toe op verschillende manieren gevraagd waar u zich mee bezighield en het enige wat u hierop kunt antwoorden is: 'gewoon thuis, niets'. Uiteindelijk verklaart u dat u soms cricket speelde (gehoorverslag CGVS, 23 september 2013, p. 8). Deze verklaringen komen geenszins spontaan over en zorgen ervoor dat er twijfels rijzen bij uw oprechtheid over uw recente afkomst. Dat blijkt verder uit het feit dat u helemaal niet weet of er scholen zijn in andere dorpen. Als u echter cricket speelde met andere jongens of zelf naar school ging, dan zou het logisch zijn dat u uw regio kent en weet waar andere jongeren naar school gaan (gehoorverslag CGVS, 23 september 2013, p. 8). Dit zijn immers zaken uit uw eigen leefwereld. Wanneer u gevraagd wordt naar Chamtala school, verklaart u dat u de naam gehoord hebt, maar dat u er niet bent geweest. U verklaart dat u deze plaats onderweg tegenkomt wanneer je van uw dorp naar de stad gaat. U bent hier aldus meermaals voorbij gekomen. Wat verder afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst, is het feit dat u helemaal niets weet over een belangrijk incident in de school in Chamtala. U spreekt hier enkel over het feit dat Haji Jaman zou zijn omgekomen bij een explosie in Chamtala (CGVS, p. 23 september 2014, p. 10 en 11). Ook wanneer u gezegd wordt dat er mensen zijn omgekomen bij een incident in deze school, zegt u dit niets. In juni 2010 zijn er nochtans 7 doden en 50 gewonden gevallen toen het dak van deze school instortte. Aangezien uw leeftijdsgenoten het slachtoffer waren van dit incident en gelet op het feit dat u telkens wanneer u naar school ging in Kaga bazaar voorbij deze plaats kwam (gehoorverslag CGVS, 23 september 2013, p. 6, 8), zou er kunnen worden verwacht dat u hiervan op de hoogte bent. Het is eveneens opvallend dat u tijdens uw tweede gesprek voor het CGVS tegensprekt dat u geregeld door Chamtala zou gereden zijn aangezien u tijdens dit gesprek weergeeft dat u enkel door Chamtala bent gereden op het moment dat u Afghanistan hebt verlaten (CGVS, p. 23 september 2014, p. 11). Wat verder afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen over uw herkomst, zijn uw verklaringen over uw dorp. Wanneer u gevraagd wordt om te vertellen over uw dorp en uw regio, kunt u hierover helemaal niets vertellen, behalve dat er huizen zijn. U wordt er echter op gewezen dat u niets verkeerd kunt zeggen, maar dat u gewoon moet vertellen over uw dorp en regio, hoe het er uit ziet, wat er daar allemaal is. U slaagt er echter niet in te antwoorden op deze vraag. U vraagt daarentegen naar concrete vragen. Indien u daadwerkelijk uit Khogyani district afkomstig bent, kan er verwacht worden dat u ook spontaan kunt vertellen over de regio waar u vandaan komt. Het feit dat u helemaal niets kunt vertellen over uw regio, doet dan ook ernstige twijfels rijzen bij uw herkomst. Wanneer u gevraagd wordt naar incidenten in de regio daarentegen, kunt u wel spontaan vertellen. Hoewel u een aantal incidenten kunt opsommen, dient er te worden opgemerkt dat uw kennis hierover beperkt is. Zo verklaart u dat 10 mensen zijn omgekomen in een huis waar de taliban zat verstoep en dat 2 meisjes ongedeerd zijn gebleven. Daarnaast verklaart u dat iemand van het personeel van Malik Omar, de politiechef, werd vermoord in het ziekenhuis (gehoorverslag CGVS, 23 september 2013, p. 11). Deze zaken kunnen echter gemakkelijk worden ingestudeerd. Het feit dat u hierover wel een beetje kunt vertellen, maar helemaal niets weet over uw eigen leefwereld, is dan ook zeer bevreemdend. Het is bovendien eigenaardig dat u helemaal niets weet over de luchtaanvallen die plaatsvinden in uw district (gehoorverslag CGVS, 23 september 2013, p. 12, 29) (gehoorverslag CGVS, 23 september 2014, p. 11 en 12). Uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt nochtans dat uw regio regelmatig getroffen wordt door luchtaanvallen. Uit een artikel blijkt bovendien dat 6 leden van 1 familie uit uw dorp in februari 2011 zijn omgekomen tijdens een luchtaanval door ISAF (International Security Assistance Force). Het is dan ook zeer eigenaardig dat u helemaal niet op de hoogte bent van het feit dat er luchtaanvallen plaatsvinden. Uw onwetendheid hierover ondermijnt dan ook in sterke mate de geloofwaardigheid van uw verklaringen over uw herkomst uit Khogyani district. Het feit dat u wel zeer vlot en zonder aarzeling de namen kunt geven van belangrijke maliks en van de personen die opeenvolgend district chief zijn geweest van Khogyani (gehoorverslag CGVS, 23 september 2013, p. 28-29), maar niet kunt antwoorden op andere elementaire vragen over uw directe leefomgeving, wijst op het ingestudeerde karakter van de namen van bekende personaliteiten. Naast uw gebrekkige regionale kennis, zijn uw verklaringen met betrekking tot de problemen die u zou hebben gehad ontoereikend. Uw kennis over de rol van uw vader bij de taliban is dermate beperkt,

waardoor de geloofwaardigheid van uw verklaringen hieromtrent in het gedrang komt. Zo hebt u geen enkel idee wat uw vader deed bij de taliban. U kunt zelfs helemaal niets vertellen wanneer u gevraagd wordt om te vertellen wat u wel weet over uw vader (gehoorverslag CGVS, 23 september 2013, p. 13). Zelfs wanneer u gevraagd wordt waaraan u merkte dat hij een talib was, is het enige wat u hierover kunt zeggen dat hij en uw moeder dat zeiden. U hebt geen enkel idee waar uw vader naartoe ging of wie de andere talibs waren met wie hij samenwerkte. Nochtans zou u wel andere mensen gezien hebben die naar uw huis kwamen. U verklaart bovendien dat u deze mensen herkende, omdat u hen in uw dorp had gezien. Er zou dan ook kunnen worden verwacht dat u hun namen kent (gehoorverslag CGVS, 23 september 2013, p. 13). U kent ook al geen namen van andere belangrijke talibanfiguren uit uw regio (gehoorverslag CGVS, 23 september 2013, p. 19). Uw verklaringen zijn dermate beknopt en komen geenszins doorleefd over. U hebt dan ook niet aannemelijk gemaakt dat uw vader een talib geweest zou zijn. U verklaart dat uw vader een maand of 2 maanden weg was en dat hij dan naar huis kwam. U slaagt er echter niet in een beeld te geven over uw relatie met uw vader of de gesprekken die u met hem voerde nadat u hem zag toen hij terugkeerde van de taliban. Het enige wat u hierover kunt vertellen is het feit dat u met hem sprak en dat u hem niet veel zag. U weet helemaal niets over de gevechten waar uw vader bij betrokken was. Behalve het feit dat uw vader gezegd zou hebben dat hij gestopt was met de taliban, weet u hier niets over (gehoorverslag CGVS, 23 september 2013, p. 14). U hebt geen enkel idee waarom hij was gestopt met de taliban. Het enige wat u hierover kunt zeggen is dat uw moeder zei tegen uw vader dat hij niet meer moest gaan (gehoorverslag CGVS 23 september 2013, p. 15). Er kan echter worden verwacht dat u meer weet over de rol van uw vader bij de taliban. Uw vader zou immers meer dan een aantal maanden thuis hebben gezeten nadat hij gestopt zou zijn bij de taliban (gehoorverslag CGVS, 23 september 2013, p. 15 en CGVS, 23 september 2014, p. 13). Wanneer u erop wordt gewezen dat hij altijd thuis zat en dat u ook verklaarde altijd thuis te zitten, verklaart u plots dat u buiten speelde en dat hij ook niet de hele dag thuis bleef. U kunt echter helemaal niets vertellen over de zaken waar uw vader zich dan wel mee bezig hield. U verklaarde eerder dat hij gewoon thuis zat en dat hij af en toe naar buiten ging en weer terug naar huis kwam (gehoorverslag CGVS, 23 september 2013, p. 15). Uw verklaringen zijn echter dermate beknopt en ontoereikend, waardoor er geen enkel geloof aan kan worden gehecht. Hoewel u na het eerste gehoor op het CGVS van 23 september 2013 volgens uw verklaringen nog contact had met uw familie in Afghanistan, kan u op het CGVS exact een jaar later, namelijk op 23 september 2014, nog steeds geen extra informatie verstrekken (CGVS, 23 september 2014, p. 7 en 12 en 13). Uw verklaringen zijn dermate beknopt en ontoereikend, waardoor er geen enkel geloof aan kan worden gehecht.

Uw verklaringen over de problemen die u zou hebben gehad zijn eveneens zeer beknopt. In enkele zinnen legt u uit wat er met u zou zijn gebeurd (gehoorverslag CGVS, 23 september 2013, p. 22). Deze verklaringen komen geenszins doorleefd over. Gelet op het feit dat uw verklaringen over uw vader ongeloofwaardig zijn, kan er evenmin geloof worden gehecht aan de vervolgingsfeiten waarvan u het slachtoffer zou zijn geweest. Deze zijn immers rechtstreeks gelinkt aan de problemen van uw vader. Zelfs wanneer u erop wordt gewezen dat u een zeer korte samenvatting hebt gegeven en dat het beter is om alle stappen te vertellen over wat er is gebeurd, vat u opnieuw in twee zinnen samen wat er is gebeurd. U hebt geen enkel idee hoe het komt dat u opeens dreigbrieven ontving. U kunt al helemaal niets zeggen over de reactie van uw vader in verband met de dreigbrieven. U verklaart dat hij zei dat zij dit 'gewoon voor niets' schrijven (gehoorverslag CGVS, 23 september 2013, p. 22). Uw verklaringen zijn echter dermate beknopt waardoor er geen enkel geloof aan kan worden gehecht. U hebt geen enkel idee of uw vader wist van wie deze brieven kwamen. U verklaart dat uw vader u niet veel buiten huis liet gaan (gehoorverslag CGVS, 23 september 2013, p. 23). U verklaart op een ander moment echter dat u uw vader niet veel zag omdat u buiten speelde (gehoorverslag CGVS, 23 september 2013, p. 15). Ook deze verklaringen zijn bijgevolg niet aannemelijk.

Daarnaast zijn uw verklaringen over de verdwijning van uw vader op geen enkel punt overtuigend. U verklaart dat uw vader thuis zat en is weggegaan, maar niet meer is teruggekomen. Hij zou niet gezegd hebben waar hij naartoe ging. Het zou kunnen dat hij zelf naar de taliban is gegaan volgens u. Daarnaast zou niemand hem gezien hebben of gehoord hebben wat er met hem is gebeurd. Het enige wat u weet is dat 'mensen vertelden dat hij aan het stappen was en dat hij naar een winkel ging en is weggegaan' (gehoorverslag CGVS, 23 september 2013, p. 23). Wat betreft de pogingen die jullie hebben ondernomen hebben om uw vader na zijn verdwijning terug te vinden, verklaart u op uw eerste gehoor op het CGVS dat uw ooms langs beide kanten hem 'hier en daar in het dorp' hebben gezocht (gehoorverslag CGVS, 23 september 2013, p. 23). Tijdens het tweede gehoor op het CGVS stelt u echter dat u en enkele vrienden hem hebben gezocht, en stelt u uitdrukkelijk dat uw familieleden uw vader niet hebben gezocht (CGVS, 23 september 2014, p. 14). Uit bovenstaande elementen blijkt dan dat uw verklaringen geenszins een overtuigend karakter hebben.

Ook wat betreft de problemen met de taliban na de verdwijning van uw vader legt u ongeloofwaardige verklaringen af. Waar u tijdens uw eerste gesprek op het CGVS nog verklaarde dat de taliban 1 à 2

maanden na de verdwijning van uw vader een aanval pleegden op uw huis (gehoorverslag CGVS, 23 september 2013, p. 24), waarbij de taliban op jullie huis hebben geschoten en uw ooms hebben teruggeschoten (gehoorverslag CGVS, 23 september 2013, p. 24); beweert u op het tweede gesprek op het CGVS dan weer dat u na de verdwijning van uw vader nooit meer iets gehoord hebt van de taliban en stelt u hierbij dat jullie huis nooit is aangevallen of beschoten door de taliban (CGVS, 23 september 2014, p. 16). Er kan dan ook absoluut geen geloof worden gehecht aan deze door u aangehaalde problemen.

Ook al bent u minderjarig, toch kan er worden verwacht dat u meer informatie kunt verschaffen over uw directe leefomgeving en dat u weet waarom u bent gevlucht en wat er allemaal is gebeurd. Uw verklaringen zijn echter veel te beknopt en bovendien tegenstrijdig op bepaalde punten om geloofwaardig over te komen. Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen hebt u niet aannemelijk gemaakt daadwerkelijk afkomstig te zijn uit het district Khogyani gelegen in de provincie Nangarhar en kan er evenmin enig geloof worden gehecht aan uw asielrelaas. Bijgevolg maakt u niet aannemelijk dat u gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin en bestaan er evenmin zwaarwegende gronden om aan te nemen dat u bij een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

Hoewel uw voogd en advocaat beweren dat u bepaalde psychologische problemen hebt en dat zij uw mentale toestand in vraag stellen, waardoor het voor u zeer moeilijk zou zijn om op open vragen te antwoorden, dient er te worden opgemerkt dat er tijdens het gehoor geenszins is gebleken dat u geestelijk beperkt zou zijn. Hoewel uw antwoorden over de hele lijn vaak zeer kort waren, antwoordt u op bepaalde vragen wel uitgebreid. Noch u, noch uw voogd of advocaat, hebben het interview onderbroken omdat bepaalde vragen voor u onbegrijpelijk zouden zijn geweest. Uit uw antwoorden is evenmin gebleken dat u bepaalde vragen niet zou hebben begrepen. U legt bovendien geen documenten neer waaruit blijkt dat u enige beperking zou hebben waardoor u niet in staat zou zijn om een gehoor af te leggen. Ook na uw gehoren op het CGVS legt u geen documenten neer die het tegendeel bewijzen, ook al hebt u meer dan een jaar de tijd gekregen om daarvoor te zorgen. Op 4 oktober 2013 stuurde uw voogd een schrijven waarin hij stelde te vermoeden dat u aan een trauma lijdt. Hij verzocht daarom u te laten horen door de psychologe van het CGVS. Tijdens het gehoor haalden uw voogd en raadsman wel aan dat zij aanwijzingen hebben dat u met problemen kampt, doch haalden zij geen enkel element aan waaruit kan blijken wat de aard of de oorzaak van deze problemen zou zijn. Uit de gehoren blijkt evenmin dat u de vragen niet zou hebben begrepen. Verder ontving het CGVS tot op heden geen attesten die een begin van bewijs van een mogelijk trauma als gevolg van het door u verhaalde asielrelaas kunnen vormen. De nota van uw voogd in verband met uw sociale en mogelijke psychologische problemen is ten persoonlijke titel. Het feit dat u zeer elementaire zaken niet weet, wijst echter eerder op de ongeloofwaardigheid van uw verklaringen in plaats van op een zwakke mentale begaafdheid.

De documenten die u neerlegt kunnen niets aan bovenstaande beslissing wijzigen. Uw kennis over de dreigbrieven is zeer beperkt. U hebt geen enkel idee hoe lang voor uw vertrek uw vader deze brieven heeft gekregen. Het enige wat u over het tijds kader kunt zeggen is dat u al een lange tijd daar was toen de brieven kwamen, dat uw vader nadien verdween en dat u nadien nog een lange tijd daar bent geweest (gehoorverslag CGVS, 29 september 2013, p. 18). U weet bovendien amper iets over de inhoud van de dreigbrieven. Het enige wat u hierover weet is dat ze gericht zijn aan u en uw vader en dat jullie moeten komen en dat anders iets zal gebeuren. U hebt geen enkel idee van wie de brieven afkomstig zijn. Bovendien kunnen deze brieven door om het even wie zijn opgesteld. Deze documenten herstellen de geloofwaardigheid van uw verklaringen echter niet aangezien documenten in het kader van een asielverzoek enkel het vermogen hebben om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig asielrelaas kracht bij te zetten. Het mapje dat uw voogd met algemene informatie over de situatie in Afghanistan betreft geen informatie over u persoonlijk en zegt niets over uw herkomst en/of verblijfplaats in Afghanistan. Gezien de hierboven aangetoonde ongeloofwaardigheid van uw beweringen volstaan deze documenten op zichzelf dan ook niet om de geloofwaardigheid van uw beweringen te herstellen.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat een asielzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet beoogt immers bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat vele Afghanen binnen Afghanistan verhuisd zijn (eventueel na een eerder verblijf in het buitenland). De geboorteplaats en de oorspronkelijke verblijfplaats(en) vormen derhalve niet noodzakelijk de (actuele) plaats of regio van herkomst. Het aantonen van de laatste verblijfplaats(en) binnen Afghanistan is dan ook essentieel, vermits er op grond van artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet geen behoefte aan bescherming is indien een asielzoeker afkomstig is uit een regio waar er geen risico op ernstige schade aanwezig is of als de asielzoeker over de mogelijkheid beschikt zich in zo'n regio te vestigen. Bijgevolg kan een asielzoeker, met betrekking tot de vraag of hij bij terugkeer een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, dan ook niet volstaan met een loutere verwijzing naar zijn Afghaanse nationaliteit doch moet hij enig verband met zijn persoon aannemelijk maken ook al is daartoe geen bewijs van individuele bedreiging vereist. U maakt zelf het bewijs van een dergelijk verband met uw persoon onmogelijk door geen duidelijkheid te scheppen over uw voorgehouden verblijfplaatsen in en/of feitelijke herkomst uit Afghanistan.

U werd tijdens het gehoor op de zetel van het CGVS dd. 23 september 2014 nochtans uitdrukkelijk gewezen op het belang van het afleggen van correcte verklaringen met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielverzoeken, reisroutes en reisdocumenten (CGVS dd. 23 september 2014, p. 2). U werd in de loop van het gehoor uitdrukkelijk geconfronteerd met de vaststelling dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw voorgehouden verblijfplaatsen in en/of feitelijke herkomst uit Afghanistan (CGVS dd. 23 september 2014, p. 3). U werd er eveneens op gewezen dat het niet volstaat om louter te verwijzen naar uw Afghaanse nationaliteit en dat het voor de beoordeling van uw asielaanvraag van uitermate groot belang is dat u een duidelijk zicht geeft op uw eerdere verblijfsplaatsen voor uw komst naar België (CGVS dd. 23 september 2014, p. 2). Er werd voorts benadrukt dat het gegeven dat u niet recent uit Afghanistan afkomstig bent en/of dat u een tijd in een derde land heeft verbleven op zich niet problematisch is, maar dat het wel belangrijk is dat u deze informatie meedeelt zodat het CGVS de mogelijkheid wordt gegeven uw asielaanvraag correct te beoordelen rekening houdend met al uw verklaringen (CGVS dd. 23 september 2014, p. 2). Er werd tot slot beklemtoond dat indien u het CGVS niet duidelijk maakt waar en onder welke omstandigheden u gedurende de laatste jaren voor uw komst naar België werkelijk heeft verbleven en geen correct zicht biedt op uw werkelijke achtergrond en leefsituatie, u evenmin de door u aangehaalde nood aan bescherming aannemelijk maakt (CGVS dd. 23 september 2014, p. 2). U reageerde hierop door aan te geven dat u alles begrepen had, maar zelfs na een gesprek met uw voogd en advocaat, bleef u vasthouden aan uw eerdere verklaringen dat u afkomstig bent uit en verbleven heeft in Koghyani, Nangarhar (CGVS dd. 23 september 2014, p. 3 en 4).

Ondanks het feit dat het CGVS u uitgebreid de kans heeft geboden hierover klaarheid te scheppen, blijft u ook na confrontatie met de bevindingen van het CGVS volharden in uw verklaringen, dit in weerwil van de plicht tot medewerking die op uw schouders rust. Door uw gebrekkige medewerking op dit punt verkeert het Commissariaat-generaal nog steeds in het ongewisse over waar u voor uw aankomst in België in Afghanistan of elders leefde, onder welke omstandigheden, en om welke redenen u uw werkelijke streek van herkomst verlaten heeft. Door bewust de ware toedracht op dit punt, dat de kern van uw asielrelaas raakt, te verzwijgen maakt u bijgevolg niet aannemelijk dat u bij een terugkeer naar Afghanistan een vrees voor vervolging dient te koesteren of een reëel risico op ernstige schade zou lopen.

Tijdens de gehoren op het Commissariaat-generaal werd een onderzoek gevoerd naar uw herkomst en het netwerk waarop u in geval van terugkeer zou kunnen steunen. Er is gebleken dat u over beide zaken geen eerlijk zicht wenst te bieden; u blijft beweren dat uw familie in Koghyani, Nangarhar is, wat door het CGVS duidelijk ongelooftwaardig wordt geacht.

Er moet dan ook besloten worden dat uw profiel van alleenstaande minderjarige in geval van terugkeer allerm minst is aangetoond. Door het feit dat u manifest weigert hierop een eerlijk zicht te bieden, ontstaat er een duidelijk vermoeden dat u in geval van terugkeer naar uw land van herkomst wel degelijk op een netwerk kan terugvallen en moet gesteld worden dat u geenszins aannemelijk heeft gemaakt dat dit netwerk zich bevindt in een gebied waarvan voor burgers die eruit afkomstig zijn de subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend.

Het CGVS benadrukt dat het uw taak is om de verschillende elementen van uw relaas toe te lichten en alle nodige elementen voor de beoordeling van uw asielaanvraag aan te reiken. Het CGVS erkent tegelijkertijd dat het een samenwerkingsplicht heeft, in de zin dat het de door u aangebrachte elementen moet beoordelen rekening houdend met de informatie over het land van herkomst en dat het er toe gehouden is na te gaan of er onder de door u aangebrachte elementen, elementen zijn die wijzen op een gegronde vrees of een reëel risico en die zo nodig bijkomend te onderzoeken. Een onderzoek in die zin werd uitgevoerd. Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, en na een grondig onderzoek van alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken

dient evenwel besloten te worden dat er in uw hoofde geen elementen voorhanden zijn die wijzen op een gegronde vrees tot vervolging of een reëel risico op ernstige schade bij terugkeer.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Minister van Justitie belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

In wat zich aandient als een enig middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, van artikel 3 *juncto* 13 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: EVRM), van artikel 48, 48/2, 48/3, 48/4, § 2, 48/5 en 62 van de voormelde wet van 15 december 1980 (hierna: vreemdelingenwet), van artikel 17 en 27 van het KB van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: KB van 11 juli 2003), van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

Verzoeker wijst erop dat zijn minderjarigheid, zijn Afghaanse nationaliteit en het feit dat hij vier jaar naar school is gegaan niet door verweerder worden betwist.

Verzoeker meent dat zijn taskara en deze van zijn vader niet in overweging werden genomen, minstens niet werden onderzocht, terwijl deze stukken zijn identiteit, nationaliteit en herkomst bevestigen. Verzoeker verwijst naar een paragraaf uit de proceduregids van UNHCR en rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens en stelt dat de neergelegde documenten wel degelijk onderzocht dienen te worden en niet zomaar ter zijde kunnen geschoven worden zonder ze aan een effectief onderzoek te onderwerpen. Verzoeker verwijst in dit kader eveneens naar artikel 27 van het KB van 11 juli 2003 en artikel 3 en 13 van het EVRM.

Vervolgens voert verzoeker aan dat hij wel degelijk op afdoende wijze heeft bewezen uit het district Khogyani in de provincie Nangarhar afkomstig te zijn. Hij verwijst naar zijn verklaringen tijdens zijn gehoren op het CGVS. Hij wist te vermelden (i) dat hij naar een school ging, genaamd Malikiar Hotak Lyceum in Kaga Bazaar, (ii) dat er een meisjesschool is, (iii) hoelang hij er te voet en met de auto over deed om naar school te gaan, (iv) dat er zich op een half uur van zijn dorp een rivier, Bijar, bevindt, maar dat zij een waterpomp gebruiken, (v) dat Chamtala een dorp is boven zijn dorp, waar zich eveneens een checkpoint bevindt en dat de weg hiernaartoe onverhard is, (vi) dat het districtshuis een oud gebouw is en dat men in Afghanistan geen “*harde gebouwen*” heeft zoals hier *et cetera*. Tevens somde hij verscheidene incidenten op die zich in zijn regio van herkomst hebben voorgedaan en die door verweerder niet betwist worden. Hij stelt dat verweerder ook wat dit aspect betreft, heeft nagelaten om een afdoende en toereikend onderzoek te verrichten. Hij wijst erop dat het administratief dossier slechts twee artikels bevat, die op 18 november 2013 van het internet werden gevist. Er werd geen enkele andere vorm van informatie toegevoegd. Verweerder heeft volgens verzoeker duidelijk een partiële lezing gedaan. Verder meent verzoeker dat verweerder wel een onderzoek had moeten doen naar de mogelijkheid om verzoeker minstens subsidiaire bescherming toe te kennen.

Vervolgens herhaalt verzoeker dat niet wordt betwist dat hij een zestienjarige Afghaan is. Hij stelt dat in de bestreden beslissing in alle talen gezwezen wordt over de omstandigheden en gevolgen voor verzoeker indien hij zou moeten terugkeren naar zijn land van herkomst en over zijn specifiek profiel van niet-begeleide minderjarige. De bestreden beslissing zal volgens hem tot gevolg hebben dat hij zal worden gerepatriëerd naar Afghanistan en meer bepaald naar Kabul. Hij stelt dat het manifest onaanvaardbaar is dat verweerder zich op een vermoeden baseert teneinde te besluiten dat hij over een netwerk zou kunnen beschikken ingeval van terugkeer naar Afghanistan. Verweerder heeft hieromtrent evenmin een onderzoek gevoerd. Aangezien hij minderjarig is, dient extra voorzichtigheid aan de dag te worden gelegd. Verzoeker verwijst naar informatie van UNHCR over het intern vestigingsalternatief en stelt dat rekening dient te worden gehouden met zijn leeftijd, geslacht, gezondheid, familiale situatie en

relaties, sociale en andere kwetsbaarheden, etnische en religieuze overwegingen, opleiding, taalvaardigheid, beroepsachtergrond en kansen op werk, eerdere vervolgingen en hun psychologische effecten. Het intern vestigingsalternatief dient feitelijk leefbaar te zijn, de fundamentele rechten dienen er praktisch beschikbaar te zijn, er moeten behoorlijke socio-economische levensomstandigheden voorhanden zijn, die duurzaam en voorzienbaar zijn. Er dient te worden vastgesteld of er bestaande sociale relaties zijn die effectief de verwachte steun kunnen bieden. *In casu* is er volgens verzoeker geen familiaal (en derhalve financieel) netwerk voorhanden ingeval van terugkeer naar Kabul. Bovendien betreft het *in casu* een minderjarige jongeman met een specifiek risicoprofiel.

Tot slot stelt verzoeker als volgt in zijn verzoekschrift: *"Ten slotte wenst verzoeker te wijzen op zowel verzoekers voogd, als zijn raadsman meermaals gewezen hebben op psychologische problemen. Tevens werd het advies of de bijstand gevraagd van de bevoegde psychologische cel van het CGVS. Hierop werd echter nooit ingegaan! Hieromtrent stelt verweerster echter dat "er tijdens het gehoor geenszins is gebleken dat hij geestelijk beperkt zou zijn". Verder wordt in de bestreden beslissing nog eens gezegd dat er niks wijst op een zwakke mentale begaafdheid. Echter dient te worden opgemerkt dat verzoekers raadsman en voogd nooit over een mogelijke geestelijke, mentale beperking hebben gesproken maar altijd hebben benadrukt dat verzoeker getraumatiseerd is geweest door de vervolgingen en/of incidenten in zijn land van herkomst. Het feit alleen al dat de bestreden akte spreekt over een geestelijke beperking, terwijl men dit nooit heeft aangehaald, toont aan dat een dossierbehandelaar van het CGVS absoluut niet competent is om te oordelen of verzoeker al dan niet psychologische bijstand of advies behoeft en zijn dossier dient te worden onderzocht door een psycholoog. Er werd gevraagd om een advies van een psycholoog, doch hiermee werd geen rekening mee gehouden. Dit is manifest onaanvaardbaar, zeker gezien het profiel van verzoeker!"*

2.2. Stukken

Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift twee nota's van UNHCR (stukken 3 en 4).

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Vluchtelingenstatus

Bij de beoordeling en in het bijzonder deze afgeleid uit de feitelijke kennis van het land van nationaliteit van de verzoekende partij, houdt de Raad bij de uitoefening van zijn bevoegdheid in volle rechtsmacht rekening met het aangehouden profiel van de verzoekende partij. Hij onderzoekt, naast de vraag of deze redenen feitelijk juist zijn en steun vinden in hetgeen waarop de Raad in rechte vermag acht te slaan, of deze correct zijn beoordeeld door de verwerende partij en of hij op grond daarvan en al naargelang het geval, al dan niet aangevuld met de voor de besluitvorming relevante gegevens waarop hij in het raam van de uitoefening van zijn bevoegdheid in volle rechtsmacht in rechte vermag acht te slaan, kan beslissen. Deze beoordeling van de feitelijke kennis geschiedt *in concreto*. In de eerste plaats wordt rekening gehouden met de kennis ter zake in hoofde van de verzoekende partij van feitelijke gegevens die behoren tot de onmiddellijke leefomgeving van de verzoekende partij. Naargelang de aard van het voorgehouden profiel, kan ook rekening worden gehouden met de feitelijke kennis van de ruimere leefomgeving, waarbij deze kennis in hoofde van de verzoekende partij daarbij uiteraard minder doorslaggevend is en er alleszins niet kan toe leiden dat de onwetendheid inzake feitelijke gegevens binnen de onmiddellijke leefomgeving die de beoordeling het meest bepalen, buiten beschouwing wordt gelaten.

Van een asielzoeker mag redelijkerwijze verwacht worden dat deze de asielinstanties van het onthaalland, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn aanvraag tot hulp en

bescherming, van meet af aan in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten (UNHCR, *Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status*, Genève, 1992, nr. 205). Een asielzoeker heeft de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag en het is aan de asielzoeker om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen zodat de asielinstanties kunnen beslissen over de asielaanvraag. De medewerkingsplicht vereist dus van verzoeker dat hij de asielinstanties zo gedetailleerd en correct mogelijke informatie geeft over alle facetten van zijn identiteit, leefwereld en asielrelaas. De asielinstanties mogen van een asielzoeker correcte en coherente verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten over zijn identiteit en nationaliteit, leeftijd, achtergrond, ook die van relevante familieleden, plaats(en) van eerder verblijf en de afgelegde reisroute.

Wat betreft de door hem neergelegde taskara van zichzelf en zijn vader (zie map 'Documenten' in het administratief dossier), dient erop gewezen dat documenten enkel een ondersteunende werking hebben, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielrelaas te herstellen. Verzoeker voert aan dat deze documenten niet onderzocht werden door verweerder, doch hij toont niet aan dat ze van aard zijn om de pertinente vaststellingen in de bestreden beslissing die verweerder ertoe noopten te besluiten tot de ongeloofwaardigheid van verzoekers beweerde afkomst te weerleggen. Waar verzoeker meent dat verweerder een partiële lezing deed en waar verzoeker verwijst naar zijn verklaringen tijdens zijn gehoren, dient erop gewezen dat verzoeker geen concrete gegevens aanbrengt waaruit blijkt dat het CGVS bevooroordeeld zou zijn geweest of dat zijn asielaanvraag niet eerlijk zou zijn behandeld. Uit de stukken van het dossier en de bestreden beslissing kan evenmin enige vooringenomenheid of enig gebrek aan objectiviteit worden afgeleid. Bovendien zijn de ambtenaren van het CGVS onpartijdig en hebben deze geen persoonlijk belang bij een positieve of negatieve beslissing ten aanzien van de kandidaat-vluchteling. Als dusdanig bieden zij de nodige garanties inzake objectiviteit. Tevens kan worden opgemerkt dat de motiveringsplicht in hoofde van het CGVS geenszins de verplichting behelst om, zo dit al mogelijk zou zijn, alle elementen in het voordeel dan wel in het nadeel van de kandidaat-vluchteling in de bestreden beslissing op te nemen. Het louter herhalen van reeds afgelegde verklaringen is bovendien geen dienstig verweer. Waar verzoeker aanvoert dat de twee internetartikels in het administratief dossier (zie map 'Landeninformatie') onvoldoende zijn om te besluiten tot de ongeloofwaardigheid van zijn beweerde (recente) afkomst, komt hij niet verder dan het opwerpen van een blote bewering. Hij brengt immers zelf geen enkel stuk bij waaruit blijkt dat de door verweerder gehanteerde informatie onjuist of achterhaald zou zijn, noch enig stuk waarmee hij zijn beweerde recente afkomst zou kunnen staven.

Wat betreft zijn beweerde psychologische problemen, komt verzoeker niet verder dan het herhalen van zijn reeds afgelegde verklaringen dienaangaande, hetgeen de motieven in de bestreden beslissing niet kan weerleggen. Verzoekers algemene bewering dat de feiten voor hem nog traumatiserend zijn kan de concrete motieven in de bestreden beslissing evenmin ontkrachten. Vooreerst dient te worden vastgesteld dat hij geen medisch attest bijbrengt waaruit het bestaan van een trauma in zijn hoofde kan worden afgeleid. Bijgevolg toont hij niet aan getraumatiseerd te zijn; laat staan dat hij aantoonde dat hij ingevolge hiervan aan geheugenproblemen zou lijden of niet in staat was om tijdens het gehoor volwaardige verklaringen af te leggen. Voorts formuleerde verzoeker noch de advocaat of zijn voogd enig bezwaar tegen het plaatsvinden van de gehoren op zich, blijkt uit de gehoorverslagen dat de gehoren op normale wijze zijn geschied en kunnen hieruit geen problemen worden afgeleid. Verzoeker laat bovendien na *in concreto* aan te tonen dat, waar of op welke wijze het beweerde trauma zijn verklaringen zou hebben beïnvloed. Evenmin toont hij aan dat of op welke wijze dit van invloed zou zijn geweest op de bestreden motivering en beslissing.

Rekening houdend met voorgaande vaststellingen, dient besloten dat verzoeker er niet in slaagt de motieven in de bestreden beslissing te weerleggen. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en correct en worden door de Raad tot de zijne gemaakt.

De door verzoeker bijgebrachte informatie (verzoekschrift, stukken 3 en 4) vermag aan de voormelde vaststellingen geen afbreuk te doen. Deze informatie is van louter algemene aard en heeft geen betrekking op zijn persoon. Bijgevolg volstaat deze informatie niet om aan te tonen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst daadwerkelijk dreigt te worden geviséerd of vervolgd. Verzoeker dient de aangevoerde vrees voor vervolging *in concreto* aan te tonen en blijft hier, gelet op het voorgaande, in gebreke.

Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat verzoekers asielrelaas niet voldoet aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, tweede lid van de vreemdelingenwet.

Wanneer zoals *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan het naar voren gebracht asielrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.3.3. Subsidiaire beschermingsstatus

Voor de aanvrager van de subsidiaire beschermingsstatus kan, met betrekking tot de vraag of hij bij terugkeer een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet loopt, een verwijzing naar de algemene toestand in het land van herkomst en algemene rapporten niet volstaan. Hij moet enig verband met zijn persoon aannemelijk maken ook al is daartoe geen bewijs van individuele bedreiging vereist. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker zijn recente afkomst uit zijn beweerde regio van afkomst niet aannemelijk kon maken gelet op zijn beperkte kennis. Verzoeker maakt hierdoor zelf het bewijs van dergelijk verband met zijn persoon onmogelijk. Aangezien het bijgevolg vrijwel onmogelijk is een correct beeld te krijgen van verzoekers (recente) verblijfplaatsen en leefsituatie de laatste jaren en bijgevolg ook van zijn huidige nationaliteit is het dienvolgens evenzeer onmogelijk een correct beeld te krijgen van een eventuele nood aan subsidiaire bescherming.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien september tweeduizend vijftien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER